

Bingo!

(Snap)

Blijspel in twee bedrijven

door

CHARLES LAURENCE

vertaling

Corné Jones

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BINGO! - SNAP** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **CHARLES LAURENCE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Ben Hudson

Connie Hudson

Mike Rough

Pansy Pickford

Klerk

Melkman

Beryl Perkins

Dokter Honey

Maude Foal

Bernadette (een hondje)

EERSTE BEDRIJF:

Scène 1: Het huis van de Hudsons, op zaterdagmorgen.

Scène 2: Receptie van een kliniek.

Scène 3: Wachtkamer.

Scène 4: Het huis van de Hudsons, later op de middag.

Scène 5: Als scène 4, weer iets later.

TWEEDE BEDRIJF:

Scène 1: Het huis van de Hudsons, diezelfde avond.

Scène 2: Als scène 1, de volgende morgen.

DECOR:

Op de scènes 2 en 3 van het eerste bedrijf na, speelt het geheel zich af in het huis van de Hudsons. De kamer is in tweeën gedeeld. Op het achterste (verhoogde) gedeelte zien we de deuren naar de slaapkamer, toilet en de hal, waarachter zich de voordeur bevindt. Drie treden lager is de woonkamer. We zien daar links de deur naar de keuken en rechts een deur naar de patio/tuin. Het meubilair is onlangs geheel veranderd door een binnenhuisarchitect, wat geleid heeft tot een Cunardo-lijn uit de jaren dertig. Links achter staat een hoge kast met glazen en drank. Links voor staat een eettafel met daaromheen drie stoelen. Rechts achter staat een boekenkast, meteen links daarvan een bank met aan beide zijden een tafeltje. Voor de bank staat een salontafel en rechts daarvan een leunstoel. Op de tafeltjes naast de bank staan enige lampen en een telefoon. De kleuren zijn overheersend wit, beige en geel. De scènes 2 en 3 van het eerste bedrijf kunnen vòòr het gordijn worden gespeeld, tussen de gordijnen, of afgeschermd worden door kaasdoek. Deze situatie wordt beschreven bij de betreffende scènes.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(een zaterdagmorgen)

Als de gordijnen opengaan, komt Ben net uit de badkamer. Hij is een succesvol zakenman van midden veertig, groot in de bestuurskamer, maar klein en verlegen in persoonlijke relaties. Hij draagt een lange broek en een overhemd. Hij komt vanuit de badkamer naar de woonkamer, vervolgens loopt hij naar de keukendeur, opent deze en roept.

BEN: Connie? Connie? *(hij gaat naar de bank, gaat vervolgens zitten en zucht. Plotseling staat hij op, pakt een woordenboek uit de boekenkast en bladert erin)* Veiling...Velours... Venerisch: Geslachtsziekte, als gevolg van een seksuele gemeenschap. Lijkt me nogal logisch. *(gooit het woordenboek neer en gaat weer zitten)* Dank je, van Dalen, dat was een enorme opsteker. *(hij staart naar de boekenkast, staat op en pakt de telefoongids en gaat erin zoeken)* Je weet maar nooit. Veearts...Vegetariër-club....Venerische...Gut! Nationale Gezondheid Informatie Centrum...Ingesproken tekst. *(hij pakt de telefoon op en toetst het nummer in)* Twee-vier-zes, acht-nul-zeven-twee. *(hij luistert nu in stilte, met de ogen wijdopen kijkt hij uitdrukingsloos, dan sluit hij de ogen)* Oh, mijn God! *(legt telefoon neer. We horen de voordeur opengaan. Ben leunt snel achterover in de bank en bedekt zijn ogen met beide handen. Connie komt via de haldeur binnen en draagt een zak met boodschappen. Ze is achter in de dertig, attractief, beweegt zich gemakkelijk. Ze draagt een lange broek en shirt, welke onder de verfspatten zitten. Ze schopt de deur achter zich dicht en kijkt de kamer in. Ben kreunt)*

CONNIE: Oh, goed zo, eindelijk ben je op.

BEN *(licht kreunend)*: Hallo.

CONNIE: Wat is er aan de hand? Is de effectenbeurs gecrasht, de Paus dood, of ben je Oedipus aan het instuderen?

BEN: Ik heb de meest verschrikkelijke migraine. *(Connie zet de bruine papieren boodschappenzak op een stoel)*

CONNIE: Lieve Ben, je valt nog eens uit elkaar met je vatbaarheid voor allerlei ziektes.

BEN: Wat bedoel je?

CONNIE: Gisteravond verstoring van de spijsvertering, deze morgen een chronische migraine, de hemel weet wat het morgen weer zal zijn. Maar, als ik jou was, zou ik het maar niet zo snel opgeven aan je levensverzekering.

BEN: Ik ben prima in orde, het is alleen een rotweek geweest, dat is alles.

CONNIE: Waarom trek je je niet terug? Het is een oneerlijke strijd, zo'n lieve kleine muis als jij in te zetten tegen een stel ratten. Ik weet zeker dat we een pretentieuze idioot kunnen vinden, die dit maritieme museum wil huren. Van de opbrengst leven we zelf heel gelukkig.

BEN: Connie, alsjeblieft, je stem.

CONNIE: Wat mankeert er aan mijn stem?

BEN: Normaal is die heel schattig, heel schattig, maar mijn hoofd is er nu niet tegen bestand.

CONNIE (*graaierend in de bruine zak*): Wacht eens, ik probeer een aspirine voor je te zoeken. Ik weet dat ik ze heb...Wat wil je voor het ontbijt? Croissantjes, pinda's of bietjes in het zuur?

BEN: Koffie.

CONNIE: Dat is het slechtste in jouw toestand. Ha, die gluiperd ligt op de bodem van de zak. (*ze haalt een buisje aspirine uit de zak*) Ik ben zo terug. (*ze verdwijnt de keuken in. Ben staat op en legt snel het woordenboek en de telefoongids in de boekenkast. Connie in keuken*) Het is een heerlijke dag. Ik stond om zeven uur op en ben nu al klaar met mijn schilderij. (*ze keert terug van de keuken met een glas melk en enige aspirine; Ben schiet snel terug naar de bank*) Het licht was ongelooflijk...Was dat een soort van aanval?

BEN: Wat?

CONNIE: Jouw half-spastische duik op de bank.

BEN: Het licht deed zeer aan mijn ogen.

CONNIE: Het moet een wonderlijke aanval zijn geweest. Even dacht ik dat het Ivanhoe was, die Sir Lancelot versloeg. (*overhandigt hem het glas met melk en enkele aspirines*) Arme schat, neem deze. (*Ben slikt de aspirines in, drinkt dan wat melk, Connie neemt het nog halfgevulde glas terug*)

BEN: Dank je.

CONNIE: Je ziet er een beetje pips uit. Zal ik Edgar vragen voor een afzakkertje? Misschien krijgen we wel een gratis consult van hem.

BEN: Nee, het komt allemaal wel goed. Ik verlaat me op jouw verzorging.

CONNIE: Ah, wat een vertrouwen. Daarvoor zal zuster Connie je beter kussen. (*ze buigt voorover naar Ben, die echter terugdeinst*)

BEN: Raak me niet aan!

CONNIE: Mijn lippen zijn heel vaak vergeleken met roze bloembladeren, nooit met een kogel.

BEN: Het spijt me, het is alleen dat...(Connie drinkt de melk op. Ben schreeuwt) Drink niet van mijn glas!

CONNIE (*terugschreeuwend*): Waarom niet?

BEN: Het is...het is onhygiënisch.

CONNIE: Getrouwde mensen doen heel veel dingen, die niet hygiënisch zijn..Wil je dat ik er een paar noem?

BEN: Ik heb al iets...samen dezelfde tandenborstel gebruiken.

CONNIE: Fascinerend, dat is voor ons allebei een oraal verbod. Heb jij fles- of borstvoeding gehad?

BEN: Dat kan ik me niet herinneren.

CONNIE: Ah, ah! Een geestelijke blokkade.

BEN: Connie, waarom ga jij niet verder met schilderijen maken... een hele grote?

CONNIE: Goed. Dit was dan een korte, mooie dag. *(Connie verdwijnt naar de keuken met de boodschappen en het glas, maar keert bijna onmiddellijk weer terug en gaat naast Ben op de bank zitten)* Ik ben niet erg aardig voor je geweest, het spijt me. Je werd laat wakker met een barstende koppijn en ik overspoel je meteen met mijn enorme creatieve scheppingsvermogen.

BEN: Dat klinkt nogal aanstootgevend.

CONNIE: Daar denk ik anders over, maar ik heb dan ook niet jouw orale verboden...sorry.. wat wil je hebben, ik willig drie wensen van je in.

BEN: Koffie, stilte, koffie.

CONNIE: Wat een stomvervelende keuze. Het staat op, het duurt niet zo lang meer. *(pauze)* Wat een drukte in de HEMA, zeg.

BEN: Wat moest jij in de HEMA?

CONNIE: Voor de pinda's...Ze zijn daar heel goed en een stuk goedkoper dan ergens anders.

BEN: Connie, hoe vaak moet ik je nou nog zeggen dat we ons geen zorgen om 't geld hoeven te maken. Je kunt je pinda's rechtstreeks vanuit Brazilië aangevlogen krijgen, of ze door Tarzan zelf laten plukken. Waarom blijf jij je in godsnaam gedragen als een armoedzaaier?

CONNIE: Ik geniet ervan, ik kom nu eenmaal uit een familie van armoedzaaiers. Gun me enige tijd, misschien verras ik je binnenkort wel, door met een witte Rolls Royce met open dak langzaam door de achterbuurten te rijden, terwijl ik gouden munten uitdeel. *(ze staat op)* Mevrouw Constance Hudson, de elegante en attractieve echtgenote van de grijze, ziekelijke, briljante directeur Ben Hudson van Hudson Cosmetics, heeft een van de meest amusante hobby's. "Ik vind het heerlijk om al die omhoogkijkende, hebberige en inhalige gezichten te zien", zei ze schimpend. Morgen is ze van plan rond te rijden in het zuiden van de stad. Dus als u haar herkent, wuif dan met een kopie van "Vogue" van deze maand, en misschien bent u ook wel een van de gelukkigen, die morgen een gouden munt in haar gortepap vindt.

(Ben staat op) Er is geen reden voor haast, ik zei morgen pas.

BEN: Ik ga in alle stilte een kopje koffie drinken. *(Connie duwt hem vriendelijk terug in de bank)*

CONNIE: Sta me toe, jij haalt de keuken nooit in jouw conditie. Of ik moet een rolstoel voor je aanschaffen. *(Connie gaat de keuken in. Ben pakt de telefoon en drukt enkele toetsen in. Connie komt terug met een dienblad, koffiepote, twee kommen, melkkannetje, suikerklontjes en lepeltjes)*

BEN: Verdomme. *(legt telefoon neer)*

CONNIE: Wat is er?

BEN: Ik kan Mike Rough maar niet te pakken krijgen, hij zou gisteravond teruggekomen zijn.

CONNIE *(de koffie inschenkend)*: Hoe is het eigenlijk met die talentvolle arme fotograaf, nog steeds kaviaar op zijn broek knoeiend?

BEN: Dat betwijfel ik, hij doet een klusje voor me in Tunesië.

CONNIE: Bel dan de douane, ze houden hem daar waarschijnlijk vast, voor het naakt dansen op een tafel. *(ze geeft Ben zijn koffie)*

BEN: Dat doen ze daar alleen met vrouwen.

CONNIE: Echt?

BEN: Ja, denk daar maar eens over na.

CONNIE: Mannelijk chauvinistisch gelul. *(ze gaat terug naar de tafel, gaat zitten en drinkt haar koffie)* Was het niet Mike's feestje, waar ik afgelopen dinsdag weigerde heen te gaan?

BEN: Ja, een Bon Voyage party. Ik zal het nog een keer proberen. *(steekt zijn hand naar de telefoon uit)*

CONNIE: Ben, ik wil een serieus gesprek met je hebben.

BEN: Niet nu, Connie, alsjeblieft.

CONNIE: Het is niets, het gaat niet over ons, niet direct tenminste.

BEN: Wat is het?

CONNIE: Deze kamer, ik kan er niet langer tegen.

BEN: Je beloofde dat je jezelf een maand zou geven om eraan gewend te raken.

CONNIE: Ik onderschatte mijn uithoudingsvermogen.

BEN: Iedereen vindt het prachtig.

CONNIE: Natuurlijk vinden ze dat. Zij hoeven er niet in te leven. Zij kunnen vrolijk fladderend binnenkomen voor enige drankjes en gillen: "Oh, wat opzichtig, wat typisch, wat kitsch." En ze stappen weer op naar hun eigen huis, naar hun mooie, gezellige en leefbare kamers.

BEN: Ik vind het mooi.

CONNIE: Je ziet het amper. Als je hier bent, dan ben je te uitgeput om ook maar iets op te merken. Gisteravond nog, ik droeg een uur lang een Dracula-gebitje in mijn mond, voordat jij me eindelijk vroeg of ik

soms bij de tandarts was geweest.

BEN: Ik keek naar de televisie. Luister, als het je zo erg verveelt, laat het dan opnieuw doen. De zaak zal het betalen.

CONNIE: Ik kan het zelf doen.

BEN: Connie, wees redelijk.

CONNIE: Het gaat recht tegen mijn natuur in.

BEN: Ik moet mijn zakenpartners in stijl kunnen ontvangen, het moet er professioneel uit zien.

CONNIE: Het is een huis, Ben, geen restaurant.

BEN: Ik laat het allemaal aan jou over, het is jouw keus.

CONNIE: Een andermans keus! Jij was degene, die zo nodig die pseudo-binnenhuisarchitect moest inhuren, die een vluchtige blik op ons interieur wierp en meteen zijn conclusie klaar had: "Ik adviseer u de Victoriaanse stijl." Dus, mezelf meer Ma Flodder voelend dan de keizerin van India, wat kon ik nog zeggen?

BEN: Verfoei je het echt?

CONNIE: Ik heb nu twee weken in de kelder geleefd, ik voel me net een champignon.

BEN: Goed, ga je gang, verander wat je wil...*(Connie staat op en gaat naar hem toe)*

CONNIE: Liefste, ik hou van je.

BEN: Op voorwaarde, dat je die gribus-toestand die je in de kelder hebt aangebracht maar achterwege laat.

CONNIE: Dat is iets anders, dat is mijn atelier, daar werk ik. Geef me een kus.

BEN *(Opstaande en naar de keuken lopend)*: Daar ben ik niet voor in de stemming. Ik denk dat ik een bad neem, me eens ontspan.

CONNIE: Hoe is het met je hoofd?

BEN: Oh...eh...pijnlijk. Maak geen drukte voor het ontbijt. Ik moet naar kantoor, om het een en ander te regelen. *(Connie gaat snel naar de keukendeur)*

CONNIE: Ik zou niet weten wat ik zou moeten doen, zonder al die romantische weekends. Ik zal ze wel weer doorbrengen in mijn atelier. *(de deurbel gaat)* En doe geen moeite me te roepen...tenzij een ijsberg ons raakt. *(Connie verdwijnt in de keuken. Ben zucht en gaat door de haldeur de hal in. Even daarna klinken stemmen van elkaar begroeten. Ben laat Mike Rough en Pansy Pickford binnen. Mike heeft de neiging met een overdreven Haags accent te spreken, iets wat hij regelmatig aandikt. Hij draagt een spijkerpak, een open shirt en een lange sjaal, hij heeft een grote bruine enveloppe in zijn hand. Pansy is een opzienbaar, attractief model, ze draagt bedrieglijk eenvoudige kleding met enorm dure accessoires. Haar aanstellerige houding is een deel*

van haar image, deels om verlegen over te komen. Ze slaagt daar bewonderingswaardig in. Mike en Pansy zijn beiden ongeveer achtentwintig jaar)

MIKE: Morgen, Ben. Sorry, om zomaar binnen te vallen, maar hier langskomende, dachten we de gok te kunnen wagen. *(Pansy doolt wat rond in de kamer, neemt alles in zich op)*

BEN: Het is goed, ik probeerde je al eerder te bereiken...Ik verwachtte je gisteravond terug.

MIKE: Ja, dat waren we ook, maar we werden op een party hier vlakbij uitgenodigd. Je herinnert je Pansy nog?

BEN: Dat doe ik zeker. Heel goed zelfs. *(Pansy draait zich om en wuift)*

PANSY: Hallo, Benja Boss.

BEN: Hallo, Pansy. Alles gezond?

PANSY: Ei Super, schat, werkelijk schitterend. De desert deed me zo goed. Al die schattige Arabiertjes, gekleed in van die goddelijke gewaden. Ja, een heel contrast met Mike in zijn smoezelige ondergoed.

MIKE: Fijn. Onthou, Pansy, dat je door mij die baan hebt gekregen. *(tot Ben)* Ik probeerde haar te slijten. In ruil voor een olieput, maar die Arabieren zijn niet stom. Op het moment dat de deal zou worden gesloten, deed zij haar mond open en ging het niet door.

PANSY: Grappig, er werd mij anders een heerlijk jong bokje aangeboden. Had ik die maar genomen, want jij was die avond tot niets in staat.

BEN: Heb je gekregen wat je wilde, Mike?

MIKE: Wat? Oh ja, we maakten een paar geweldige shots, toen ze even niet "Sheila in de duizend en één nachten" speelde. Ik heb de contactafdrukken meegenomen om je ze te laten zien.

BEN: Goed, leg ze daar maar uit. *(Ben gaat bij de tafel zitten, Mike doet hetzelfde en haalt enige contactafdrukken uit de bruine enveloppe en geeft Ben een vergrootglas)*

MIKE: Plaatselijke indrukjes, woestijn en een stelletje bladen vol met bloot. Voor het geval je door wilt gaan met je idee.

BEN: Ze zijn goed. Heel goed.

MIKE: Ze is fotogeniek, hè?

BEN: Ja, zeker. *(Pansy leunt heel intiem over Ben zijn schouder en legt een arm om hem heen)*

PANSY: Ik ben stapelgek op jouw boot, Benja Boss.

BEN: Je vindt hem echt mooi, hè?

PANSY: Ei Magnifico, schat...Heeft alleen een vrouwenhand nodig. *(Connie verschijnt in de keukendeuropening, een kwast en een doek in haar hand)*

CONNIE: Dat is niet zo moeilijk. *(ze zet met de kwast een rood vraagteken op de deur)*

BEN: Connie!

CONNIE: Maak je niet ongerust, het is acryl, het gaat er heel makkelijk af, Benja Boss.

PANSY: Nee, u moet het erop laten, het is El Perfecto. Hallo, ik ben Pansy Pickford. U moet mevrouw Benja Boss zijn.

CONNIE: Nee, alsjeblieft zeg, noem me alsjeblieft Connie, anders ga ik misschien over mijn nek.

PANSY: Whoops, sorry hoor. *(Ben staat op en gaat tussen hen in staan)*

BEN: Juffrouw Pickford is een van onze topmodellen. Je moet haar gezicht heel goed kennen.

CONNIE: Nee, dat doe ik niet.

PANSY: Er hangen toevallig overal posters met mijn gezicht op alle reclamezuilen en schuttingen.

CONNIE: Dat laatste lijkt me een passende plaats.

BEN: Wil je iets drinken, juffrouw Pickford?

PANSY: Koffie, graag.

CONNIE: Help jezelf, Marie.

PANSY: Dank u. *(gaat op bank zitten en schenkt koffie in. Mike bekijkt dit alles geamuseerd)*

CONNIE: Hallo, Mike.

MIKE: High, Con.

CONNIE: Oh, zijn we op de Franse toer? Hoe lofwaardig.

MIKE: Wat?

CONNIE: Niets. Wat een lekker strak broekje heb je aan.

MIKE: Dank je...is nog van mijn vader geweest. Uiteraard heb ik er iets aan laten veranderen...De "San Tropic-stijl", weet je wel.

CONNIE: Dat zie ik. *(ze pakt een paar bladen met foto's en bekijkt ze)* Wat een typische zandduinen, zeg.

MIKE *(staat op en kijkt ernaar)*: Zandduinen? Dat zijn de vergrotingen van Pansy's tepels!

CONNIE: Waarom dat?

BEN: Een nieuw zomerpromotie-programma. Je weet wel, iedereen loopt topless rond, of heeft van die doorkijk gevalletjes...We denken erover om een tepelrouge op de markt te brengen.

CONNIE: Geweldig. Als ik jullie was, zou ik het nieuwe merk "Tepelientje" noemen.

PANSY: Aaah, dat is er een verschrikkelijk goede benaming voor, zeg!

BEN: Mike en ik willen nu onze zaken bespreken, Connie. Wees eens lief en laat Pansy jouw atelier zien.

CONNIE: Wat had ik dat nou graag willen doen, maar helaas, ik moet

me gaan verkleden. Ik herinner me plotseling dat ik een afspraak heb.

PANSY: Wat jammer. *(staat op)*

CONNIE: Een andere keer dan maar, waarschijnlijk als Pasen en Pinksteren op één dag vallen.

PANSY: Oh, ik hoop dat dat eens gebeurt. *(Connie gaat naar boven naar de slaapkamer. Pansy wijst op een schilderij, waarop een enorm grote madelief is geschilderd)* Ben, waar heb je dat schilderij vandaan? Het is verbluffend mooi.

BEN: Dat weet ik niet, weet je, we...*(Connie keert terug uit de slaapkamer)*

CONNIE: Plotseling mag ik jou heel erg graag, Pansy Pickford. Dat is het enige in deze kamer wat van mij is; de architect zei dat de kleuren erbij pasten. Kom gauw een keer terug. *(verdwijnt in slaapkamer)*

BEN *(tot Mike)*: Sorry voor dit. Ze is de hele week al zo gespannen. Mike, ik moet met je praten.

MIKE: Ga je gang. *(Ben knikt richting Pansy en geeft seintjes dat ze moet verdwijnen, Pansy bewondert het schilderij)* Oh, natuurlijk. Pansy, verdwijn.

PANSY *(zonder weg te gaan)*: El Barsto voor jou, schat.

BEN: Vanuit de tuin heb je een prachtig uitzicht.

PANSY: Goed, maar ik doe het alleen voor jou, Ben. *(loopt richting tuindeur)* En om mijn kleur op peil te houden. *(Pansy verdwijnt. Ben wacht tot ze weg is, draait zich dan snel om naar Mike)*

BEN: Ik zit in de problemen.

MIKE: Dan zijn we collega's.

BEN: Mike, het is serieus. Ik denk dat ik een iets heb opgelopen.

MIKE: Oh, dat is niet zo mooi. De hoofdprijs?

BEN: De hoofdprijs?

MIKE: Schaamluis.

BEN: Lieve hemel, nee. Zover als ik het begreep, klonk het als gonorrhoe, of zoiets.

MIKE: Syfilis.

BEN: Is dat het? De lijn was niet zo goed.

MIKE: Wat was niet?

BEN: De telefoonlijn.

MIKE: Oh, bedoel je dat. Nou, geen zorgen voor morgen. Misschien is het wel iets anders. Je dokter kan je geen diagnose geven over de telefoon.

BEN: Ik heb hem niet gebeld. Ik belde het Nationaal Gezondheid Informatie Centrum. Je kunt geen vragen stellen. Het is een ingesproken tekst.

MIKE: Dat meen je niet. Je bedoelt net zoiets als het tijdsein, of druk een

één voor dit en een twee voor dat?

BEN: Ja.

MIKE: Je bent een vreemde snuiter. Wanneer ga je naar je dokter toe?

BEN: Nooit. Niet voor dit.

MIKE: Je zal wel moeten. Voor je eigen gemoedsrust.

BEN: Dat kan ik niet. Het is te pijnlijk. Edgar is een oude vriend van de familie. Ik bedoel, hij speelt bridge met mijn moeder.

MIKE: Nou, hij zal heus niet jouw huwelijksgereedschap over de kaarttafel gooien, neem ik aan.

BEN: Ik dacht dat jij misschien wel een dokter kende.

MIKE: Dat klinkt alsof je denkt aan een of andere achterbuurt-aborteur. *(hij kijkt op zijn horloge)* Zaterdag gaan ze vroeg dicht. Ik weet wat, ik zal je naar mijn "Special Clinic" brengen. Als je opschiet, komen we nog op tijd.

BEN: Goed. Wat is er zo speciaal aan die kliniek?

MIKE: Niets. Ze behandelen daar alleen mensen met geslachts- ziektes. Om pijnlijke ontmoetingen met je eigen dokter te voorkomen. En om je niet als een achterlijke dagenlang zenuwachtig om een ziekenhuis te laten lopen en dan nog niet naar binnen durven te gaan.

BEN: Heb ik geen verwijskaart van mijn dokter nodig?

MIKE: Nee. Maak je nou maar geen zorgen. Ik ben daar vaste klant. "Hallo, Mike", roepen ze daar allemaal als ik binnen- kom. Ik word er iedere zes maanden gecontroleerd.

BEN: Iedere zes maanden!

MIKE: Ik zou gek zijn als ik het niet deed, met al die lekkere hete vogeltjes waar ik het mee doe. Nou, schiet op.

BEN: Er is nog iets anders, wat ik je moet vermelden.

MIKE: Wat is dat?

BEN: Als ik het heb, dan weet ik waar ik het kreeg. *(hij knikt richting de tuin)*

MIKE: Van de tuin? Weet je zeker dat het geen bladluis is?

BEN: Ik bedoelde Pansy.

MIKE: Nooit. Wanneer?

BEN: Tijdens jouw feestje.

MIKE: Jij smerige rotzak.

BEN: Ik had hevige ruzie met Connie. Ik dronk te veel en Pansy was zo...Ik weet nog steeds niet waarom het gebeurd is.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto